

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 303/2014-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika prerokoval prijatú sťažnosť Š. E., J. E., A. B. a V. F., zastúpených advokátom JUDr. JCLic. Tomášom Majerčákom, PhD., Južná trieda 28, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I vo veci vedenej pod sp. zn. 15 C 258/94 (pôvodne vedenej pod sp. zn. 15 C 790/94) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Š. E., J. E. a A. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 258/94 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 1 C 790/94) v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 69/07 z 21. júna 2007 p o r u š e n é b o l o .

2. Základné právo V. F. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 258/94 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 790/94) p o r u š e n é b o l o .

3. Š. E., J. E. a A. B. p r i z n á v a každému z nich finančné zadost'učinenie v sume po 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. V. F. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Košice I j e p o v i n n ý uhradiť Š. E., J. E., A. B. a V. F. trovy konania v sume 552,08 € (slovom päťstopäťdesiatdva eur a osem centov) na účet ich právneho zástupcu JUDr. JCLic Tomáša Majerčáka, PhD., Južná trieda 28, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 368/2013-12 z 23. mája 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Š. E., J. E., A. B. a V. F. (ďalej spolu len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného

súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 15 C 258/94 (ktorá bola pôvodne vedená pod sp. zn. 15 C 258/94). Pokiaľ ide o sťažovateľov Š. E., J. E. a A. B. bola sťažnosť prijatá, len pokiaľ ide o obdobie po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 69/07 z 21. júna 2007, ktorým už bolo ústavným súdom vyslovené porušenie označených práv v napadnutom konaní okresného súdu.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že napadnuté súdne konanie trvá od roku 1994, teda 20 rokov, a stále nie je právoplatne skončené. Okresný súd ani po vydaní nálezú ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 69/07 z 21. júna 2007 neodstránil stav právne neistoty a „ďalej dochádza k porušovaniu práva na prerokovanie bez zbytočných prieťahov, nakoľko ani po siedmich rokoch od rozhodnutia Ústavného súdu nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu vo veci samej, teda stav právnej neistoty trvá“. Sťažovatelia v sťažnosti zároveň poukazujú na traumy, ktorú im mal spôsobiť okresný súd tým, že 20 rokov nemohli nehnuteľnosti užívať, resp. ich predáť za trhovú hodnotu. Preto návrhom vo veci samej žiadajú, aby ústavný súd svojím rozhodnutím vyslovil porušenie ich základného práva, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov, sťažovateľom Š. E., J. E. a A. B. priznal finančné zadosťučinenie v sume po 7 000 €, sťažovateľovi V. F. v sume 20 000 € a na účet ich právneho zástupcu priznal úhradu trov konania v sume 552,08 €.

Okresný súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1 SprV 240/2014 z 18. júla 2014 vo vzťahu k sťažovateľovi V. F., ktorý sa stal účastníkom konania 1. apríla 2004, v prvom rade poukázal na svoje vyjadrenie z 22. mája 2007 k sťažnosti Š. E., J. E. a A. B. z 29. marca 2007, ktoré predchádzalo vydaniu nálezú sp. zn. IV. ÚS 69/07 z 21. júna 2007. Následne opísal úkony vykonané vo veci od vydania uvedeného nálezú ústavného súdu a uviedol tieto závery:

„Vec nie je právne náročná, je však náročná po stránke skutkovej, nakoľko po spojení vecí na spoločné konanie sa rozšíril okruh účastníkov na 125 (122 žalobcov a 3 žalované). K predĺženiu konania prispeli aj zmeny v osobe zákonného sudcu.

Sťažnosť na prieťahy v konaní za obdobie, počas ktorého bolo konanie prerušené, považujeme za nedôvodnú, keďže počas prerušenia konania lehoty podľa Občianskeho súdneho poriadku neplynuli (§111 O.s.p.).“

Keďže sťažovatelia v podaní doručenom 5. augusta 2014 a okresný súd vo svojom vyjadrení z 18. júla 2014 súhlasili s upustením od ústneho pojednávania v danej veci, ústavný súd po oboznámení sa s obsahom sťažnosti, vyjadreniami účastníkov konania, ako aj obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 15 C 258/94 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 790/94) dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, a po upustení v danej veci od ústneho pojednávania, rozhodol podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.

Pokiaľ ide o úkony okresného súdu realizované vo veci do vydania nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 69/07 z 21. júna 2007, ústavný súd sa pridrža zistení opísaných v označenom náleze a záverov z nich vyvođených a v plnom rozsahu na ne poukazuje. Pri preskúmaní postupu okresného súdu vo veci sa preto ústavný súd sústredil predovšetkým na úkony vykonané vo veci okresným súdom po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 69/07 z 21. júna 2007. Preverení súdneho spisu, ktorý si na tento účel od okresného súdu zapožičal, ústavný súd zistil vykonanie nasledujúcich úkonov vo veci:

Dňa 16. mája 2008 vykonal okresný súd vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 3. jún 2008, avšak neskôr preložené na 11. august 2008. Na pojednávaní vykonanom 11. augusta 2008 bol vo veci vyhlásený rozsudok č. k. 15 C 790/1994-243, ktorý bol písomne vyhotovený a zaslaný účastníkom konania 21. októbra 2008. Dňa 29. októbra 2008 bolo právnym zástupcom sťažovateľov doručené odvolanie proti označenému rozsudku okresného súdu, následne 10. novembra 2008 bolo doručené aj odvolanie obchodnej spoločnosti..., a 11. novembra 2008 odvolanie mesta Košice. Dňa 18. novembra 2008 boli okresným súdom vykonané prípravné úkony spojené s podaním dovolania (vyrubenie súdnych poplatkov, výzvy účastníkom na vyjadrenie k odvolaniu) a 24. novembra 2008 okresný súd vydal uznesenie, ktorým rozhodol o pripojení geometrického plánu k rozsudku okresného súdu.

Dňa 19. januára 2009 bola vec s podanými odvolaniami predložená Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorý okresnému súdu spis 29. júla 2010 vrátil po tom, ako rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 790/1994-243 z 11. augusta 2008 v spojení s uznesením č. k. 15 C 790/1994-279 z 24. novembra 2008 svojím uznesením č. k. 3 Co 15/2009-316 z 25. júna 2010 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Dňa 28. septembra 2011 bol spis pridelený na konanie sudkyňi okresného súdu Z. Č., ktorá pokynom z 5. októbra 2011 upravila kanceláriu na doručenie uznesenia odvolacieho súdu účastníkom konania. Dňa 10. januára 2012 bola vec opätovne pridelená pôvodnej sudkyňi JUDr. B. z dôvodu ukončenia jej stáže na ústavnom súde. Následne bolo vo veci 10. apríla 2012 nariadené ďalšie pojednávanie na 18. máj 2012, ktoré však okresný súd odročil na neurčito z dôvodu potreby vykonania ďalších dôkazov. Uznesením z 8. augusta 2012 o spojení veci bola vec sťažovateľov spojená s vecou vedenou pod sp. zn. 15 C 258/94 a od toho času je vedená pod uvedenou spisovou značkou. Uznesením č. k. 15 C 258/1994-394 zo 4. decembra 2012 bolo následne konanie prerušené až do skončenia súvisiacej veci vedenej pod sp. zn. 35 C 164/2012.

Po prerušení konania bola 18. januára 2013 vec pridelená na konanie sudkyňi A. M. (z dôvodu stáže sudkyne JUDr. B. na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky) a 6. februára 2013 bola pridelená na konanie sudcovi B. B. (z dôvodu preloženia sudkyne JUDr. M. na krajský súd). Pokynmi z 12. júna 2013, 4. decembra 2013 a 20. decembra 2013 zákonný sudca zisťoval stav konania vedeného pod sp. zn. 35 C 258/2012.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná, čo je v zásade to isté právo, ktoré pre účastníka konania zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov.

1. Pokiaľ ide okritérium zložitosť veci, ústavný súd v zásade rovnako ako v náleze č. k. IV. ÚS 69/07-23 z 21. júna 2007 konštatuje, že predmetom konania pred okresným súdom je žaloba, ktorou sa sťažovatelia (v procesnom postavení žalobcov) domáhajú odstránenia neoprávnenej stavby, resp. alternatívne zriadenia vecného bremena. Vzhľadom na nutnosť nariadenia znaleckého dokazovania, ako aj so zreteľom na vstupovanie ďalších účastníkov do konania v súvislosti s právnym nástupníctvom po zomrelých žalobcoch možno napadnuté konanie považovať po vecnej stránke za zložitejšie. Samotnú vecnú zložitosť, na ktorú poukázal vo svojom vyjadrení aj predseda okresného súdu, však nemožno dávať do súvislosti s dlhotrvajúcou nečinnosťou okresného súdu opísanou v ďalšej časti tohto nálezu.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil takú významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ťarchu sťažovateľov pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom. Faktom je, že okrem pôvodných žalobcov niektorí sťažovatelia vstúpili do prebiehajúceho konania ako právni nástupcovia po smrti svojich právnych predchodcov, avšak ústavný súd už v súvislosti so zmenou účastníkov konania v predchádzajúcej judikatúre uviedol, že „navrhovatelia môžu uplatňovať právo na konanie bez zbytočných priet'ahov aj pre štádium konania, ktoré predchádzalo zmene účastníkov“ (napr. IV. ÚS 403/04).

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci. V tejto súvislosti predovšetkým konštatuje, že celkové trvanie napadnutého konania je

už samo osebe neprimerané. Ďalej ústavný súd zistil, že aj po právoplatnosti nálezu č. k. IV. ÚS 67/07-23 z 21. júna 2007, t. j. po 7. auguste 2007, bol okresný súd krátkodobo nečinný, a to až do 28. apríla 2008. Taktiež bol nečinný v období od 29. júla 2010 do 28. septembra 2011 (1 rok a 2 mesiace) a od 7. októbra 2011 do 10. apríla 2012 (6 mesiacov). Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas minimálne jedného roka okresný súd nevykonával, t. č. už v 20-ročnej veci, úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia ako navrhovatelia v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzali, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K uvedenej nečinnosti, a teda k zbytočným priet'ahom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale v dôsledku postupu súdu. Ústava v čl. 48 ods. 2 pritom zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných priet'ahov.

Z dôvodu prerušenia napadnutého konania pred okresným súdom (od právoplatnosti uznesenia okresného súdu č. k. 15 C 258/1994-394 zo 4. decembra 2012) sa nemôžu v prerušovanom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým ani k naplneniu účelu označených práv, až kým nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným v uvedenom uznesení. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa nečinnosť súdu v dôsledku existencie odôvodnenej prekážky jeho postupu, tak ako to je v danom prípade, neposudzuje ako zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (mutatis mutandis II. ÚS 3/00, III. ÚS 42/02, I. ÚS 65/03).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru o dôvodnosti namietaného porušenia základného práva sťažovateľov Š. E., J. E. a A. B. na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj za obdobie po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 69/07-23 z 21. júna 2007 (prvý bod výrokovej časti uznesenia).

S prihliadnutím na skutočnosť, že porušenie označených práv sťažovateľa V. F. dosiaľ konštatované nebolo a dôvody opísané v tomto náleze, ako aj v náleze ústavného súdu č. k. IV. ÚS 69/07-23 z 21. júna 2007 o ich porušení možno vzťahnúť aj na prípad sťažovateľa V. F., ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 258/94 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 790/94) tak, ako to vyplýva z druhého bodu výrokovej časti tohto nálezu.

Aj napriek týmto zisteniam a záverom ústavný súd v zhode so svojou judikatúrou (III. ÚS 158/07, III. ÚS 74/2010) neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal, pretože táto povinnosť mu už bola uložená radom predchádzajúcich nálezov ústavného súdu vydaných v danej veci, resp. v súvisiacich veciach (II. ÚS 95/06, II. ÚS 96/06, II. ÚS 255/06, IV. ÚS 44/07 a iné). Príkaz konať vo veci bez zbytočných prietáhov sa teda vzťahuje aj na vec sťažovateľov v súčasnosti vedenú pod sp. zn. 15 C 258/94 (pôvodne vedenú pod sp. zn. 15 C 790/94).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia Š. E., J. E. a A. B. požadovali priznať finančné zadosťučinenie v sume po 7 000 € každému z nich a sťažovateľ V. F. v sume 20 000 €. Žiadané finančné zadosťučinenie odôvodňovali stavom dlhodobej právnej neistoty (20 rokov), frustrácie, nemohúcnosti a bezmocnosti.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je pre sťažovateľov dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto, vychádzajúc zo zásad spravodlivosti a s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv, najmä vzhľadom na nezvyčajne dlhé a stále právoplatne neskončené konanie hraničiace s *denegatio iustitiae*, uznal za odôvodnené priznať sťažovateľom aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia ústavy a zákona o ústavnom súde. Uvedené finančné zadosťučinenie pre sťažovateľov Š. E., J. E. a A. B. ustálil v sume 1 000 €, keďže porušenie ich práv v období do právoplatnosti nálezov ústavného súdu č. k. IV. ÚS 69/07-23 z 21. júna 2007 bolo reparaované uvedeným nálezom, ktorým boli uvedeným sťažovateľom priznané pomerne vysoké satisfakcie.

Pokiaľ ide o sťažovateľa V. F., ústavný súd mu ako finančné zadosťučinenie priznal sumu 3 000 €, prihliadajúc pritom na celkovú dĺžku napadnutého konania, ako aj na ustálenú judikatúru, podľa ktorej môžu navrhovatelia uplatňovať právo na konanie bez zbytočných prietáhov aj pre štádium konania, ktoré predchádzalo zmene účastníkov, za predpokladu, že sa títo stali účastníkmi konania po svojich právnych predchodcoch v dôsledku univerzálnej sukcesie (m. m. I. ÚS 197/05, II. ÚS 91/07, III. ÚS 319/2011). Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v treťom a štvrtom bode výrokovej časti tohto nálezov.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. JCLic Tomášom Majerčákom, PhD. Sťažovatelia si vo svojej sťažnosti uplatnili trovy právneho zastúpenia v sume 552,08 €, a to za dva úkony právnej služby.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2013, ktorá činila sumu 804 €. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby potom predstavuje sumu 134 € a paušálna náhrada výdavkov (tzv. režijný paušál) sumu 8,04 €. Úhradu trov konania preto ústavný súd priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) pri zohľadnení spoločného zastupovania štyroch sťažovateľov, a to v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a b) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v celkovej sume 552,08 € (2 x 4 x 50 % zo sumy 134 € + 2 x 8,04 €), ktorú ústavný súd zaviazal okresný súd zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2014